

ning skal blive efterkommet, saaledes at Eksemplarer af Forslaget ville blive omdelte paa Pladserne, men Forelæggelsen sker i øvrigt kun til Efterretning, idet det ikke er min Mening, at noget nu skulde foretages fra Landstingets Side i denne Sag, eftersom Tinget i en tidligere Samling alt har for sit Vedkommende taget endelig Bestemmelse om det paagældende Statsregnskab og Statsrevisionens dertil knyttede Indstillinger. — Jeg vil ikke hermed just have sagt, at der aldrig kunde være Anledning til at foretage videre, naar en Sag af denne Bestaffenhed, altsaa en af Statsrevisionsagerne, er bleven Genstand for forskellige Beslutninger i Tingene; navnlig kan der nok tænkes at være saadan Anledning, med enefte Behandlinger og muligt Fællesudvalg, naar Tilbageførelsen til det Ting, der først har behandlet Sagen, sker i den samme Samling, hvori Fremførelsen har fundet Sted, og ikke, som det her er Tilfældet, meget senere, saa at der skulde begyndes helt forfra. Der er jo imidlertid, som de Herrer ville vide, ingen nærmere Regler givne for Behandlingen af Statsrevisionsagerne i Rigsdagen, og man er altsaa, naar man vil søge at fastsætte noget i saa Henseende, nærmest henvist til, hvad der kan udledes af Forholdets egen Natur og til Analogi fra de Bestemmelser, der gives om Behandlingen af Lovforslag, som jo i øvrigt ere væsentlig forskellige fra Statsrevisionsager. Naar det saaledes nærmest er et Skøn, tilmed af tvivlsom Art, som det kommer til at bero paa, er man naturligen opfordret til at tage i Betragtning, om der kan ventes noget virkeligt Udbytte af en fortsat Forhandling eller en Genoptagelse af tidligere Forhandlinger om Sagen, men det er i alt Fald ikke at vente ved denne Lejlighed. — Jeg har al Grund til at tro, at Folketingets Formand deler min Opfattelse af dette Emne; jeg har derhos allerede tidligere, i denne og foregaaende Samlinger, haft Lejlighed til at konferere med Medlemmer af Regeringen saa vel som ogsaa med forskellige Medlemmer her i Tinget, og jeg ved, at man har fundet min Opfattelse rigtig.“

og 1896—97 henviste Landstingets nuværende Formand til denne Udtalelse.

Jeg henhold til ovenstaaende Udtalelse af Landstingets Formand tør det antages, at den Tid nu indtræder, da man kan vente et virkeligt Udbytte af en fortsat Forhandling i de Tilfælde, hvor Rigsdagens to Afdelinger maatte have en uensartet Opfattelse af den rigtige Administration af Statsmidlerne.

Paa Udvalgets Vegne

R. L. Fogtman,
Formand.